

இதுவரை அவன் நிறு வாழ்ந்து முடிந்த உடல்களை புதைத்து எரித்திருப்பான். இந்த கணக்கில் கட்ட பிழையிருக்கலாம். அடிக் கடி சில அநாதைப் பிணங்கள் உடல்குத்தப் பட்டு பல்லாயிரக்கணக்கான பணங்களுடன் அவன் வலையிழைக்காமல் வாழக்கையில்லாமல் இருக்க வந்திருக்கும். அவன் தந்தையை கட்டகண்ணீர்த்ததும் புதைத்திருக்கிறான். அவன் தாய் அவன் பிறந்த போதே மயானத்திற்குச் சென்றுவிட்டாள். தன் தாயை தந்தை புதைக்கும் போது சூடாகாட்டு மண்ணில் ஒரு நாளிதழின் மீது முழு கட்டுவளாக தவழ்ந்திருக்கிறான்.

அப்படி ஆரம்பித்தது மயானத்திற்கும் அவனுக்கும் ஆன உறவு. இப்போது அவன் தன்னுடைய தந்தை வயதில் தன்குலத்தொழிலை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். இந்த இருபத்தியொன்றாம் நூற்றாண்டில் அவனால் ஏதோ மற்றவர்களை போல வாழ முடியவில்லை. அவனிடம் பணம் அடிக் கடி புரளும் ஆனாலும் இன்று தான் உண்டு தன் நிழல் உண்டு என இருக்கும் அவனால் இன்றுவரை ஆண்பணை உறவின் ரகசியங்களை உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அவனுக்கு அவ்வளவு வயதாகியும் அந்த வாய்ப்பு வாய்க்கவில்லை. அவன் தனியாக இருக்கும் போது அவனுக்கு இருக்கும் ஒரே பச்சை சூத்துணை ராசி என பெயர் வகை கப்பட்ட அந்த மூரட்டு கறுப்பு நிற நாயும், என்னையார் அடக்க என இருநிறு கைகளுடன் பரந்துவிரிந்து ஆகாயத்தில் எதையோ தடும் மனித பிணச்சாமல்கள் ஊறிய சத்து மணலில் மூளைத்து தன் வயதுடைய பெரிய வபே பமரமும் தான்.

வலையுள்ள நரேங்களில் ராசி அவனுடன் வந்துவிடும். அவன் வந்திருக்கும் வாழ்ந்து முடிந்தவரின் உறவினர்களிடம் எதுவுமே பச்சைவதில்லை. அந்த சமயங்களில் அவன் பச்சைவதெல்லாம் நான்கு கால ராசியுடன் தான். வலையு முடிந்தபின் நான்கு கால ராசி மயானத்தையிட்டு ஓடிவிடும். அது எங்கு போகும் என்று யாருக்கும் தெரியாது. இரவு நரேங்களில் அந்த வபே பமரத்திற்கு கீழே ஒரு மரக்கட்டில் போட்டு பட்டுத்துக்கொள்வான். இப்படி அவனுடைய வாழ்க்கையில் போல போய்கொண்டிருந்தது. அன்றைய நாளும் வழக்கம் போலத்தான் விடிந்தது. ஆனால் ஒரு இனம் புரியாத சிந்தனைகள் அவனை ஆக்கிரமிக்க ஆரம்பித்திருந்தன. தன்னை அறியாமல்கண்கலங்கியது அடிக் கடி. வழக்கம் போல அவனால் நடந்து கொள்ள முடியவில்லை. என்றமில்லாமல் அன்று இரண்டு வலையு வந்தும் அவனது

ந்ருங்கிய நான்கு கால் ராசி வரவில்லை. ஏதோ இது அவனை மலேமும் குழப்பமடைய செய்தது. எல்லா வலையும் முடிந்து சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து தங்கலாம் என முடிவெடுத்து கட்டிலை வபேபமர நிழலில் தலகை ழாக்கியவனுக்கு ஓர் அதிர்ச்சி. ஏதோ ஓர் கரல். ஓர் களே வி அவனை நோக்கி வந்தது. இது அவனை மலேமும் குழப்பமடைய செய்தது. கண்களால் எல்லா திசைகளையும் கிளறிப் பார்த்தான். யாரும் இல்லை. ஏன் யாரும் இல்லை.

அந்த கரல் போய் மறைந்து சில வினாடிகள் கழித்து மற்றுமொர் கரல். இது முந்தைய கரலை விட வித்தியாசமானதாக இருந்தது.

இந்த கரல் முந்தைய கரலின் களே விக் கு பதிலாக இருந்தது. இந்த உரையாடல்கள் அரபிபமாக அந்த மயானத்தில் தொடர்ந்தது. அவன் களே விக் குரலின் திசையை பார்ப்பதும் பதில் கரலின் திசை பார்ப்பதுமாக இருந்தான். ஆகாயம் வறூ இந்த உரையாடல் தொடர் வழி செய்வது போல கருமகே சட்டை அணிந்திருந்தது. மதியான மயானம் இரவாக்கு முந்திய இரண்டாகாட்சி கொடுத்து. அதற்கிடையே உரையாடல் அவன் பயத்தின் பின்னணியில் இப்படி தொடர்ந்தது.

களே விக் குரல் : சொல்லு. சாவா இங்கு வராது என சொல்லு.

பதில்க் குரல் : சொல்லாதே வாழ்க்கை இலவசபரிசு என. சொல்லாதே சாவா விடுதலை என.

களே விக் குரல் : சொல்லு சாவா எனும் வார்த்தையை கண்டு மனிதர்கள் பயந்து ஓடியதை பற்றி. சொல்லு தற்கொலைக்கு முந்தைய கட்சி நொடியை பற்றி.

பதில்க் குரல் : சொல்லாதே மதுவால் கல்லீரல் செயலிழந்து மச்சிழந்த கட்டத்தை பற்றி. சொல்லாதே கோயிலில் தலையில் தங்காய் உடதை மண்டை பிளந்த கட்டத்தை பற்றி.

களே விக் குரல் : சொல்லு கடல் தரகைக்கு வந்த வரலாற்றை. சொல்லு பீரங்கிகள் வீழ்த்திய கட்டிடங்களை பற்றி.

பதில்க் குரல் : சொல்லாதே கருவாக்குள்ளே குழந்தை தாயை கொன்ற கதையை. சொல்லாதே அரசாங்கம் மக்களின் பிறப்புறுப்பை கட்டுப்படுத்த நினைத்து மீறியவர்களை சுட்டுக்கொன்றதை பற்றி.

களே விக் குரல் : சொல்லு விபச்சார விடுதியில் அதிரப்பண்ணரந்து யோனி கிழிந்து மரித்து போன பெண்களை பற்றி. சொல்லு வாகனங்களின் சக்கரங்களாக்கு இடவெளியில் சிக்கி உயிரிழந்தவர்களை பற்றி.

பதில்க் குரல் : சொல்லாதே அணுவை பிளந்து நுட்கரத்தில் வெடிக் வதைத்து சிதைத்து போனவர்களை பற்றி. சொல்லாதே தாவரங்களின் நிலரப்புக்களை உரங்கள் தவி கொன்றதை பற்றி.

களே விக் குரல் : சொல்லு மரங்கள் வெட்டி எரிக்கப்பட்ட கதையை. சொல்லு நட்சத் திரங்களை தடே பக வரிப்பணத்தை தின்ற கதையை.

பதில் க்குரல் : சொல்லாதே சிறையில் அதிகாரத்தால் அடித்து நொறுக்கப்பட்டு மரணமடைந்தவர்களை பற்றி. சொல்லாதே புலிகளின் இடத்தை ஆக்கிரமிக்க போய் போரில் மரித்து போன கதையை.

களேவிக் குரல் : சொல்லு மூலபாபாலில்லாமல் மடிந்து போன புது உயிர்களின் கதையை. சொல்லு உழைத்து உழைத்து மூதுகழும் பு நொறுங்கி உயிரிழந்த தொழிலாளர்களின் கதையை.

பதில் க்குரல் : சொல்லாதே நிலத்திற்காக சண்டையிட்டு மரித்து போன பெரு மூதலாளிகளின் கதையை. சொல்லாதே தாயை புணர்ந்து கொன்ற மகனின் வாழ்க்கை கதையை.

களேவிக் குரல் : ஏதாவது சொல்லு.

பதில் க்குரல் : எதுவுமே சொல்லாதே.

களேவிக் குரல் : உரிமை.அதிகாரம்.சாவா எல்லோருக்கும் உண்டு. ஏதாவது சொல்லு.

இதற்கிடையே அவன் பசே ஆரம்பித்தான். அங்கே ஒரு மாபெரும் விவாதமே நடக்க ஆரம்பித்திருந்தது.

"பயேகளா?"

"பிசாசுகளா?"

"என்னை கொண்டுவிடும் வீரர்களா?"

அதன்பிறகு அங்கு ஒரே அமதி. அந்த இரு குரல்களை காணவில்லை. அதற்கிடையே அவனை சாலையில் கிடந்த மலத்தை மொய்க்கும் ஈக்கள் போல சாவா, மரணம், விடூதலை என்ற சிந்தனைகள் ஆக்கிரமிக்க ஆரம்பித்திருந்தன.

அப்போது அவன் தன்னால் தனது இரண்டாம் நண்பனான வபேபமரத்துடன் பசே ஆரம்பித்தான் கட்டில் மீது படுத்துக்கொண்டே.

"சாவா என் அப்பாவாக்கு வந்தது; அம்மாவாக்கு வந்தது; ஆனால் எனக்கு ஏன் இன்னும் வரவில்லை? அதற்கு என்ன பிபிக்கவில்லையா?"

அவன் மனமே அவனுக்கு பதிலும் சொல்ல ஆரம்பித்தது.

"சாவாக்கு உன்னை பிபிக்காமல் இல்லை. அது காத்திருக்கிறது."

"அப்படியெனில் நான் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறேன்? நான் பிறந்தது எதற்காக?"

"நீ யும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாய் அந்த சந்திப்பிற்காக. மூபிந்து போவதற்காக. நீ ட்டித்து துயரப்படாதே."

"இந்த தொழில்? இந்த பணம்?"

"தொழில் எல்லாம் சாவின திருப்திக்காக. பணம் வறும் பணிக்கட்டிகள்."

"ஏன் இந்த திடீர் சிந்தனைகள்? எனக்கு ஏன் அர்ப்ப உரையாடல்கள் கடைக்க வண்டும்?"

"நீ காத் திருந்து காத் திருந்து சந்திப்பை உணர படக்க பட்டவன். உன்னை சந்திக்க உனது சற்றைக்கு பிந்தைய பிணம் ஆர்வமாக உள்ளது. உடனே இந்த சற்றைக்கு பிந்தைய மற்ற பிணங்கள் வசிக்கும் இடத்தை வீட்டு வளியே போ."

"நான் ஏன் போக வண்டும்? இது என் தொழில்? அப்படியே நான் போனாலும் இந்த சமீபம் எப்படி என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும்? நான் தனிமையில் ஊறிய பாசி."

"நீ யே சொன்னால் எப்படி. வார்த்தைகளை நம்பாதே. அதுவும் உன்னிடம் இருந்து உனக்கே வரும் வார்த்தைகளை நம்பாதே. நான் சொல்வதைக் கேள். நானே நீ. நான் உன் சாவில் உற்பத்தியாகும் கடல். என அலகையில் உன் உயிரை நனை."

"சாவில் தான் நான். என்னை நிரப்பும்மா இந்த சாவு?"

"இதில் என்னை சந்தேகம். உன்னை மிழக்க வகைக்கும்." என்ற பதில் வந்தவுடன் அவனுக்கு என்னவோ ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

அவன் தனக்கு தானே சொல்லிக்கொண்டான் "நான் இந்த இடத்தை விட்டு போகிறேன்." என. அதற்குள் தன் கட்டிலில் மலே ஒரு மதுக்குப்பி முழுவதும் காலியாக இருந்தது. நடந்தது எல்லாம் கனவா போல இருந்தது அவனுக்கு. அவன் கண்களை கண்ட பிச்சிகள் அறியும் அவனுடைய அதிர்ச்சியை. அப்படி உறந்ததுபோய் நின்றான். இப்போது அவன் கண்கள் நகரத்துக்கு செல்லும் பிணங்கள் வரும் பாதையை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தது.

அங்கே போகலாமா வண்டாமா என தராசுக்கோல் ஏறி இறங்குவது போல மன அலைச்சல் கொண்டிருந்தான்.

சரி போவோம் என முடிவெடுத்து மூதல் காலடியை எடுத்து வைத்தான். ஏதோ நிலாவில் மூதல் கால பதித்தவன் போல தன்மீது தானே சந்தோஷப்பட்டதுக் கொண்டான். அவன் போகும் பாதையெங்கும் பிணத்திற்கு போடப்படும் பிச்சிற்கு கிடந்தது. இது அவனுக்கு தன்னை இந்த நகரத்தாரர்கள் வரவற்றே கிறார்கள் என நினக்க தோன்றி தன்னளவில் நெஞ்சம் நிமிர்த்திக் கொண்டான். இவன் அந்த பாதை வழியே முன்னேற முன்னேறி நிசப்தம் மாயமான போல பின்னால் ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது. பதிலுக்கு எதிர் வினையாக தொழில் நுட்பங்கள் போடும் சப்தம் அவன் காதை துளத்தது மிளையின் இடது புறத்தில் புதுபோதையை அறவடை செய்ய ஆரம்பித்திருந்தது.

அதோ நகரம் என நெருங்கிய நேரம் வானளவில் உயர்ந்த கட்டிடம் அதன் அருகில் இருக்கும் உணவா விற்பனை சாலையை அதை தொடர்ந்த மதுபான விடுதி என சங்கிலித்தொடராய் தொழில் நுட்ப முன்னேற்றம் கொடுத்த முன்னேற்றங்கள் கோயில் சிலை போல காட்சி கொடுக்க ஆரம்பித்தது. அவன் தன் போன்ற மனிதர்களை தடுப்பான கட்டிடமட்டும். அவனால் தன் உருவத்தை ஒத்தவர்களாக பிச்சைக் காரர்களையே மட்டும்

காண முடிந்தது.அப்படியே அவன் ஓவ்வொருவராக பார்த்துவிட்டு நடக்க ஆரம்பித்தான். ஓவ்வொருவரும் காதில் ஏதோ கயிறுகளை மாட்டிக்கொண்டும் ஒரு சதுரம் அல்லது சவ்வகம் வடிவ பெட்டிகளை வதைத்துவிட்டு வகைமாக போவதை கண்டு அவன் கண்கள் விரிந்து வியந்துகொண்டான்.

அப்போது தான் அவன் கண்ணுக்கு அதிசயமாக தனெட்டும் அபிர்வதோற்றம் தனெட்டது.

"ஓ பண்கள் ! ஓ பண்கள் !" என கத்தினான். அவனை மனித மந்தகைகள் எல்லோரும் வித்தியாசமாக பார்த்தார்கள் .சிலர் இவன் பதைதியக காரண என முன்கினார்கள் . ஆனால் அவனோ அங்கு நடந்து போய் கொண்டிருந்த சிவப்பு நிற உடையைணிந்த பண்ணை நோக்கி ஓடினான் திடீரென்று. ஓடிப்போய் அவளை பலவந்தமாக கட்டியணைத்தான் தன் மார்பை அழுத்திக் கொண்டு. அந்த ஒரு நொடியில் "சாவா சாவா" என்று மட்டுமே முனக முடிந்தது. அதற்குள் பயங்கர கபட்டம் கபிவிட்டது அங்கு. அவனை கபட்டமாக சேர்ந்து எல்லோரும் அடித்து தரையில் வீழ்த்தி உதைத்தார்கள்.

அவன் "சாவை கட்டியணைத்தனே" என திரும்ப திரும்ப வழியுடன் கத்தினான். அதற்குள் அங்கிருந்த ஒருவன் "கூடித்திரும்புகிறான்." என்கிறான். அதற்குபின் இன்னொருவன் "இவன் பதைதியம் ,மனநல மருத்துவமனைக்கு தொலைபேசி அழைப்பு விடுத்தால் அவர்களே இவனை பார்த்துக்கொள்வார்கள்" என்கிறார். அப்படியே அவர்கள் செய்கிறார்கள். மனநல மருத்துவமனை வாகனம் வந்து அவனை தபிக்கிச்செல்கிறது.

அப்போது தன்னதை தபிக்கி செல்லும் ஊழியரிடம் சொல்கிறான் " உனக்குள்ளும் சாவா.அணுக்குள்ளும் சாவா.இடவெளிக் குள்ளும் சாவா.சாமி சிலகை குள்ளும் சாவா.இந்த இரும்பு படுக்கைக்குள்ளும் சாவா.நட்சத்திரத்திற்குள்ளும் சாவா.காற்றுக்குள்ளும் சாவா." என.பதிலுக்கு அந்த ஊழியர் சிரித்து கொண்டே சொல்கிறான் "நீ வந்துவிட்டாய் அல்லவா. எங்கள்குக்கு எங்கள் தலமை மருத்துவரகையால் தான் சாவா உன்னால்." என்று. அந்த வண்டிக் குள் இருந்த மற்றொரு ஊழியர் "நமக்கு என்று வருகிறது பாருங்கள். சதெது தொலையை வணேடிய தானே." என்று சலித்துக் கொள்ளும் போது அவன் "ஆம், சாவா,சாவா,சாவா" என முன்கினான்.அந்த மருத்துவ வாகனம் புறப்பட தயாரானது.

அந்த கபட்டத்தில் இருந்த ஒருவர் "அவன் சரியாகத் தான் பசுகிறான். நீங்கள் எல்லோரும் தான் பதைதியம்" என்று கபட்டத்தாரிடம் சொல்லிவிட்டு போங்கடாயே என கையில் தடியை வதைத்துக்கொண்டு நகர்ந்தார்.கபட்டம் ஒரு கணம் திகைத்து கலந்தது.வானம் தன் கருமகே சட்டையில் இருந்து வியர்வையை சாரலாக ஊற்ற தொடங்கியிருந்தது.எல்லோரும் ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அந்த தடியுடன் செல்லும் முதியவர் பொறுமையுடன் சனென்று கொண்டிருந்தார் எந்த பயமும் இல்லாமல்.

suryavn97@yahoo.com